

**"מעולם לא שמעתי
הערה מפי הסבים שלי.
מקסימום אמרו
למישהו אחר הערה
שהרגשתי היטב
שהיא קשורה אלי"**

אדמו"ר ודוקטור

הוא צאצא, בן אחר בן,
למגיד ממעזריטש ולרבי
ישראל מרוז'ין, והוא חובש
כיפה סרוגה ■ מה היה סודו
של הטלה שקיבל בכל שנה
עד גיל שבע, ומי הפקיד
בידיו ערבות של רבע מיליון
דולר? ■ הכירו את רבי
ישראל פרידמן, ציוני אמיתי
ואדמו"ר אמיתי לא פחות

ישראל לב

ומשפיעים נוספים מהמגזר החרדי.
מי שייחשף למעמד ה"טיש" יחוש
מיד את משק כנפי ההיסטוריה
החסידית המקורית. הניגונים
המושרים יהיו ניגונים חסידיים
מובהקים לבית רוז'ין, אף לנרות
אשר דולקים במרכז השולחן ישנה
משמעות רבה כיוון שהם מונחים
על זוג פמוטות כסף שהועברו
בירושה דור אחר דור מסבו הגדול,
רבי ישראל מרוז'ין.

גינוני חצר הקודש רוז'ין על מכונם
נמשכים אצל האדמו"ר. בין היתר
ניתן להבחין כי בעת אכילתו הוא
אינו מתכופף לעבר הצלחת כפי
שהקפידו אבותיו, ובגינוני מלכות
נוספים. בדברי תורתו הוא מתבל
רעיונות על אהבת הארץ ועל
גאולת העם ולא פעם אף משלב
אקטואליה. היין הישן והמשוכח
הזה, עטוף בהתנהגות פשוטה
ובענווה שקשה לתאר.

**// כל החסידות מדברת על
הסתפקות במועט לא מתוך החלטה
על הסתפקות במועט אלא מתוך
הבנה שהינך פשוט לא זקוק לכל
השאר, זהו התנאי הנדרש בכדי
להפוך את החומר לצורה דהיינו
לא לוותר על החומר אלא לעדן
אותו! כיצד ניתן להגיע לשינוי זה?
ממשיך ואומר "להתעדן" אפשר רק
אם אתה לומד ומתפלל כמו שצריך
ורק אם תרגיש באמת את הזולת
וכמו שחידר רבי ישראל מרוז'ין
בגדר מצות "ואהבת לרעך כמוך"
שאינ הכוונה רק לחבק את החבר
ולשאול "מה שלומך?" אלא הכוונה
עמוקה מכך: להרגיש ולחוש את
הזולת ולסבול כשהוא סובל.**

כשאדם אכן מתעדן ומגיע לכל
הדברים האלה אתה גם חש שאתה
כל הזמן במחיצתו של הקדוש ברוך
הוא, כאשר יש לך אורח חשוב -
אתה תתנהג אחרת, תתלבש אחרת
בהתאם לאדם שמצפה לביקור
חשוב.

כל הדברים האלה נותנים
צורה אחרת לחיים הן בלבוש, הן
בתפילה והן בצורת ההתנהגות,
ואז מרגישים למעשה את העידון
בפועל ממש, הגישה היא לעולם
לא להטיף, זה חינוך של קודם כל
"נאה דורש נאה מקיים" זה חינוך
של שתיקה, מעולם לא שמעתי
הערה מפי הסבים שלי, מקסימום
אמרו למישהו אחר איזו הערה
שאני הרגשתי היטב שהיא קשורה
אלי".

מתוך אחת הדרשות

ישראל" בנתיבות. כדרך אבותיו, האדמו"ר הישיש בורח
מהפרסום כמו מאש ובשל כך אינו מתראיין לכלי תקשורת.
בנו, אלוף משנה הושע בן שלום (פרידמן), מגדיר את
עצמו כחסיד-ציוני ומשמש כמח"ט במילואים. הוא הקים
מכינה קדם צבאית המשלבת בין כל המגזרים ובגינה נבחר
להדלקת משואה, לא לפני שהתייעץ עם אביו שהורה לו
ללכת לטקס. בראיון שנתן בשעתו אמר: "אישית קשה לי
לזהות את עצמי כדתי לאומי מבחינת הגדרה. אני ציוני
חסיד, אבל אני חלק מכלל ישראל וזו ההגדרה הכי טובה".

העתק בשלושים אלף דולר

מכוח ייחוסה הרם זכתה אשתו הרבנית בירושות יקרות
ערך ובתוכם בחנוכייה של הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ
זצ"ל, מגדולי תלמידי הבעל שם טוב. מדי שנה היא
מוסרת אותה להדלקה לידי האדמו"ר מוויז'ניץ. אפיזודה
מעניינת נרשמה בהקשר זה לפני שנים אחדות. אדמו"ר
נוסף השתוקק אף הוא להדליק במנורה זו ונהג לשוחח
רבות בערגה על אודות המנורה הסגולית והזכות להדליק
בה. אחד מחסידיו יצר קשר עם הרבנית מפשקן והפקיד
בידי עורך דינה ערבות על סך של רבע מיליון דולר, בכדי
לשאול את המנורה למספר ימים ולפרקה לחלקים, על מנת
ליצור העתק שלה. צורך ידוע קיבל לידי את החפץ היקר
והנדיר, שקל וציילם את חלקיה, ובמשך חצי שנה (!) עמל
על בניית העתק מדויק שלה. במנורה המשוחזרת שולבו
חמישה וחצי קילוגרמים של כסף טהור, ועוד כמות נכבדת
של זהב.

טישים חדשים ישינים

בשנים האחרונות הקים האדמו"ר מחדש מעין חצר חסידית.
ב"טישים" נוטלים דתיים-לאומיים רבים וגם חסידים
קלאסיים, בעוד בשולחן המזרח יסבו לא פעם אדמו"רים

ש לו כיפה סרוגה והוא ד"ר להיסטוריה ואבא
של מח"ט, אבל ספק אם יש בדורנו אדם בעל
יחוס גבוה כל כך בעולם החסידות. האדמו"ר
רבי ישראל פרידמן מפשקן (91) הוא דור שישי, בן
אחר בן, לרבי ישראל מרוז'ין ואף נושא את שמו,
ולמעלה בקודש ייחוסו הוא דור תשיעי, בן אחר
בן, למגיד הגדול ממעזריטש, ממשכו של הבעל
שם טוב הקדוש. ב"ט כסלו הקרוב יציין האדמו"ר,
כמקובל בחצרות רוז'ין, את יום ההילולא של המגיד
ממעזריטש ב"טיש" מיוחד.

כיפה סרוגה ומעליה שטריימל

רבי ישראל איננו אדמו"ר רגיל. הוא גר בגילה וחובש
כיפה סרוגה. אשתו היא בתו של האדמו"ר הזקן
מוויז'ניץ זצ"ל, ה"אמרי חיים", כך שהיא בעצם דודה
של האדמו"רים מוויז'ניץ. הוא נולד ברומניה בין
מלחמות העולם. עד הגיעו לגיל שבע הוא היה מקבל
מדי שנה בשנה ביום הולדתו טלה שנולד באותו יום,
והיה זה כסגולה לשמירה. כחלוף שנה היו שוחטים
את הכבש ומחלקים את בשרו לעניי העיר.
לפני שנים רבות הוא שימש כמרצה באוניברסיטת
תל אביב, באוניברסיטת בן-גוריון שבנגב ובמכללת
ספיר, שם המשיך ללמד אף לאחר שיצא לגמלאות.
הוא כתב חיבור שעוסק בבית שמאי ובמאבקם של
הקנאים מול מלכות רומי, חיבור שזכה לפרס בן צבי.
הוא קבע את מקום משכנו ובית מדרשו ברחוב בן
אליעזר בשכונת גילה בירושלים. האדמו"ר, אשר יש
וקוראים לו "האדמו"ר הציוני-דתי הראשון" בהיותו
חובש כיפה סרוגה ועליה את השטריימל הרוז'ינאי
(קאלפיק), משמש כנשיא ישיבת ההסדר "אהבת